

dringsforslag vedtages, givet de Paagjældende et Slags Haab om at komme i Betragtning til at blive Sagførere. Jeg kan derfor ikke nægte, at jeg høist nødtigt og kun meget ugjerne vil gaae ind paa et Endringsforslag som det af det ærede Udvalg til § 14 stillede. Men paa den anden Side forekommer dette Endringsforslag mig rigtignok i fuldt Maal at tilfredsstille de Krav, for hvilke det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tobiesen) som Ordfører for Forslagsstillerne af Endringsforslaget til § 4 har gjort sig til Talsmand. Den nævnte ærede Landsthingsmand meente, at man kunde sige, at de i hans Endringsforslag omhandlede Personer efter den nu bestaaende Lovgivning havde en Ret til at komme i Betragtning til at blive Sagførere, eller, som han strax efter modificerede sit Udtryk, dog et grundet Haab om at komme i Betragtning i saa Henseende; han gjentog iøvrigt flere Gange Ordet „Ret“. At der nu imidlertid ikke kan være Tale om nogensomhelst Ret eller Stin af Ret i dette Forhold, vil den ærede Taler vistnok selv indbrømme mig. Men jeg troer heller ikke, at den Dispensation, som der flere Gange er bleven givet fra Lovgivningens Bestemmelser om Examensqualificationerne, har været i den Grad hyppigt givet, at man med Føie kan sige, at der ved Meddelelsen af Dispensationen i de Tilfælde, hvor denne har fundet Sted, er blevet givet Andre, der ere i samme Stilling, noget grundet Haab om, gennem Dispensation at komme ud over den omtalte Forbestemmelse. Det skulde altsaa kun være under Forudsætning af, at de ærede Forslagsstillere til Endringsforslaget til § 4 derved maatte finde sig foranledigede til at tage deres Endringsforslag tilbage; at jeg vilde kunne afgive den Erklæring, at jeg i saa Fald heller ikke vilde modsætte mig det af Udvalget til § 14 stillede Endringsforslag. Men jeg vil under denne Forudsætning just stærkt betone, at det er min fulde Overbeviisning, at der fra Administrationens Side bør vises Strenghed ved Signeringen af de Krav, som, støttede til en saadan Bestemmelse, ville fremkomme; jeg vil stærkt betone det, for at der ikke herved skal blive givet Haab, som idetmindste jeg for mit Vedkommende ikke vil see mig istand til at til-

fredsstille. — Jeg bør dog endnu gjøre een Bemærkning til den ærede Ordførers Motivering af Forslaget til § 14. Han meente, at man gennem denne Bestemmelse vilde kunne komme til ad den hidtil fulgte Vej at aabne Afgang for Forskjellige til Sagførervirksomhed. Men skulde et Billighedskrav, som den ærede Ordfører derved saa stærkt pointerede, virkelig gjøres gjældende, saa vil det, saavidt jeg formaaer at skjønne, blive nødvendigt for Administrationen noget at fravige den hidtil fulgte Vej med Hensyn til Bestikelsen af Sagførere. Det er jo nemlig klart, at Mændene af den førnævnte første Klasse, som ere de, med Hensyn til hvilke jeg lettest vil kunne erkjende, at der kan være noget Billighedskrav tilstede, ere knyttede paa en saadan Maade til den Egn, hvor de i længere Tid have virket, at de ville være meget flet tjente med at blive Sagførere paa noget andet Sted. Jeg har tidligere gjort det høie Thing opmærksomt paa, at den Fremgangsmaade, som hidtil er bleven fulgt med Hensyn til Bestikelse af Sagførere, har været den, at man, naar der har været Trang til Ansættelse af flere Sagførere paa et Sted, — en Trang, som man synes godgjort ved Erklæringer fra de communale og locale Autoriteter — saa har ladet en saadan Plads blive opslaaet vacant. Der er i saa Tilfælde sædvanligt indkommet Ansøgninger fra alle Egne af Landet, — jeg maa endog tilstaae, at det har smertet mig at see, hvor stærk en Concurrance der har været om den dog ikke i og for sig betydelige Stilling som Underretssagsfører paa Prøve —, og det er altsaa meget sandsynligt og vil vistnok i mange Tilfælde, troer jeg, virkelig indtræffe, at saadanne Mænd som de forannævnte, for hvilke vel et Billighedskrav fra en vis Side og i en vis Grad kan gjøre sig gjældende, vilde komme til at concurrere med andre Ansøgere, som saavel i Anciennitet som iøvrigt med Hensyn til Anbefalinger, naar de skulde veies paa en Guldvægt, maaskee maatte faae Fortrinet for hine. Det er mig derfor klart, at det ikke, uden paa en vis Maade at fravige den hidtil fulgte Vej, vil blive muligt for Administrationen at naae det, som er tilfjættet igennem Endringsforslaget til § 14. Men jeg vil ogsaa paa den anden